

Czegő Zoltán
A LÁZADÓ ALÁZAT

Már minden dédelgő hibám megbocsátom
ha túlviszel végre ama másvilágon
Mégképzelt csodákon véled átremennék
Egymásra maradnánk mint a lét s a nemlét

Szerelem mindig a halál ágyvetése
Riassz rám tagadást – Nem igaz Azért se
Ha minden élőlény egy másik étrendjén –
fogyasztva fogyunk el egymást ízlelgetvén

Egymaga az ember aki itt föllázad
holott csak őt védi a gőg s az alázat
Immár csak lecsupált csont és csók maradtam
Jó reménység foka alattunk alattam

ÍTÉLETBEN

Öngyilkos korban amelyben élek
melyen a villám irtózva áthatol
megadatott nekem hogy a jövődöt
három dimenzióban láthatom

Rémülten s irtózva menekül előlünk
az apokalipszis négy szelíd lova
Lerontva minden itt már a hűlt szénig
Nincs ki vándorolna És az sincs hova

A bűnhődés korát akik megéltük
pernyét látunk az égi ablakon

Odafenn kátrány hazug imák ellen
S e védtelen földrészt magam meglakom

Zarathustra Biblia Korán nem ad választ
miért is vagyok s miféle világon
A Nincs van mindenütt Az Értelem sehol
Mit mennyit és mért kell még kívárnom

Életritmus, 2013 (fa, ágak, 250x150x143 cm)